

Forpligtelser er fyldestgjorte, er der saamænd ikke mange tusind Kroner tilbage . . . i det højeste til en Udenlandsrejse eller lidt anden Morskab!»

»Han er bleven fuld,« tænkte ganske koldsindigt Per, der havde lagt Mærke til, at Neergaard i den sidste Tid gentagne Gange havde fyldt og tømt sit Glas. Og virkelig saa' han ogsaa ud omtrent som en drukken Mand. Hans indsunkne Kinder, der et Øjeblik havde været stærkt røde paa det skarpe Parti over de fremtrædende Kindben, var atter bleven gustenblege, Øjenhulerne sorte, Hagen blaa som paa et Lig. Ogsaa hans Maade at tale paa og især hans Bevægelser, der ellers var saa rolige og beherskede, røbede et Menneske, der ikke længer havde Herredømmet over sine Nerver.

»Ja, ja — det var jo ikke ilde, det,« sagde Per, idet han slog hans Tale hen i Spøg, og greb sit Glas for at tage Afsked. Men da blev Neergaard helt febrilsk og bad ham indtrængende om at blive.

»Hvorfor vil De gaa? . . . Det er jo ikke silde. Bliv dog i hvert Fald lidt endnu . . . Er her ikke kvalmt herinde? Lad os lukke lidt op,« sagde han og gik hen og slog et Vindu op, saa den friske Frostluft fór ind i Stuen og fik Lampen til at ose.

»Se-se,« tænkte Per, der erindrede sig hin Natte-Samtale med den store Fritjof henne i »Gryden«. »Begynder nu ogsaa han at se Spøgelser!«